

มรดกจากพ่อและแม่

สังคมสามารถพัฒนาก้าวหน้าได้... ด้วยผู้คนที่พร้อมคิดนอกกรอบ
กล้า...เติบโตจากชีวิตที่ออกไปแบบวันๆ กล้า...เติบโตตามเสียงเพริศกรังในหัวใจ
สร้างวิถีสมาชิพให้ผู้อื่น เป็นแบบอย่างสำหรับชนรุ่นหลัง...

ประยูร เชี่ยววัฒนา

ดร.วิฑูรย์ ลิ้มโชคดี

กันที่ประสบความสำเร็จส่วนใหญ่ มักจะเป็นคน
“รักการอ่าน”

มรดกชิ้นสำคัญที่คุณพ่อผมให้ผมตั้งแต่ผมเด็ก ๆ จนถึงวันนี้ ก็คือ “หนังสือ” และ “นิสัยรักการอ่านหนังสือ” ซึ่งผมได้เห็นได้สัมผัสมาชั่วชีวิตจากคุณพ่อ

คุณพ่อผมเป็นคนชอบอ่านหนังสือมาก คือ อ่านหนังสือทุกประเภท ไม่ว่าจะเป็นประวัติศาสตร์ สามก๊ก ผู้ชนะสิบทิศ พลนิกร กิมหงวน และหนังสือแปลเรื่อง “วิธีชนะมิตร และจูงใจคน” (ของ เดล คาร์เนกี) โดยเฉพาะการรักการเรียนรู้ด้วยตนเองจากการเปิดหาคำแปลด้วย “ดิกชันนารี” เมื่ออ่านภาษาอังกฤษ

ภาพที่คุณพ่อผมนั่งอ่านหนังสือบนโต๊ะทำงานคู่ชีพ ได้ติดตามจริงใจผมตลอดมา จนทำให้ผมเป็นคนชอบอ่านหนังสือทุกประเภทเช่นกัน ตั้งแต่นวนิยายในนิตยสาร “บางกอก” เดลิเมลล์ วันจันทร์ จนไปถึงนิตยสารกำลังภายในของจีน (สำนวนแปลของ “ว. ณ เมืองลุง” และ “น. นพรัตน์”) เพชรพระอุมา ของพนมเทียนเรื่อยมาจนถึงหนังสือทางการบริหารจัดการ และเทคโนโลยีสมัยใหม่ในปัจจุบัน ซึ่งผมต้องอ่านทุกวัน

วันที่ผมมีความสุขที่สุดก็คือ วันที่ผมได้พาคุณพ่อผมในขณะนั่งรถเข็นไปที่ร้านหนังสือ ดังปรากฏในความตอนหนึ่งในหนังสือเรื่อง “ก่อนที่ท่านทั้งสองจะจากไป” ที่แจกในงานพิธีพระราชทานเพลิงศพเป็นกรณีพิเศษ เมื่อวันอาทิตย์ที่ 23 กุมภาพันธ์ 2563 ความว่า

“ความสุขกับการอ่านหนังสือ

วันที่ปามีความสุขมากวันหนึ่งก็คือ วันที่ผมพาป้าไป “ร้านหนังสือ B2S” ที่เซ็นทรัลพระราม 2 ที่อยู่ไม่ไกลจากบ้าน “ป้ากะแม่” มากนัก

ผมเห็นรถเข็นที่ป้านั่งเข้าไปในร้าน B2S เห็นรถป้าเข้าไปตามชอกรว่างระหว่างหิ้งวางหนังสือ เพื่อให้ป้าเลือกหนังสือที่อยากจะทำซื้ออ่านตามสบาย ป้าเปิดอ่าน และหยิบวางอยู่หลายเล่ม

ผมเห็นป้าไปทั่วร้าน B2S ที่มีพื้นที่ให้รถเข็นผ่านไปมาได้ เช่น เดินหน้า - ถอยหลัง - เลี้ยวซ้าย - เลี้ยวขวา หลบคนเดิน อย่างมีความสุขทั้งคนเข็น และคนนั่ง

เหมือนกับผมได้พาป้าไปท่องในโลกกว้างที่ป้าอยากไป

มานาน หลังจากที่เราเห็นเห็นน้อยตรากตรำกับการเลี้ยงดูพวกเรามาทั้งชีวิต

หลายต่อหลายครั้งที่ท่านทั้งสองอยากได้สิ่งนั้น สิ่งนี้ และอยากไปที่นั่นที่นี้ แต่ท่านไม่ได้พูดให้ลูก ๆ รับรู้

การไม่พูดไม่ใช่หมายความว่าท่านไม่อยากจะไป ไม่อยากไป พวกเราจึงต้องคอยสังเกตเอง โดยดูจากรอยยิ้มของท่าน และการได้สัมผัสรับรู้ความรู้สึกจากท่าน เราจะต้องจัดให้ท่าน โดยไม่ต้องให้ท่านปริปากเรียกหา เราต้องทำให้เหมือนคำว่า “ตักบาตรไม่ต้องถามพระ”

นอกจากนี้ในหนังสือเรื่อง “จากถ่านดิบ...สู่สมิทธิ (พ่อ) มีค่า” ของ “อาจารย์ประยูร เชี่ยววัฒนา” ซึ่งปรากฏความตอนหนึ่งในหนังสือของท่าน ความว่า

“เพราะฉันมีคุณพ่อคุณแม่ ที่อ่านหนังสือให้ฉันฟัง”

พ่อแม่เป็นผู้มอบชีวิต และนำพาผมมาสู่โลกอันกว้างใหญ่ไพศาลใบนี้ นอกเหนือจากการให้ชีวิต และร่างกายที่ครบสมบูรณ์แล้ว ท่านยังถ่ายทอด มอบทรัพย์สิน รวมทั้งต้นแหล่งแห่งพลังกำลังอันประมาณค่าไม่ได้ ให้ไว้กับผมด้วย

ทรัพย์สินหนึ่งซึ่งเป็นต้นแหล่งพลังกำลังในคราวเดียวกันที่ยังติดตัวผมมาจนถึงทุกวันนี้ และคงใช้อยู่ได้อย่างไม่มีวันหมดสิ้นก็คือ...ความรัก...ชอบหนังสือ ซึ่งผูกพัน ผังจิตใจผมมาแต่วัยเด็ก อันเป็นสิ่งที่ค่อยๆ ป่มพักจากความสุขขณะที่ผมหนุนตักคุณพ่อหรือคุณแม่

นอกจากนิสัย “รักการอ่าน” ที่ติดตัวผมมา อันเนื่องจากความอบอุ่นในวัยเด็กดังกล่าวแล้ว _ _ _

ทุกวันนี้ การหาความรู้จากแหล่งความรู้ต่างๆ จึงมีความสำคัญยิ่ง ไม่ว่าจะเป็นการอ่านหนังสือหรืออ่านจากมือถือหรือคอมพิวเตอร์ เพราะความรอบรู้มีผลต่อการทำงาน การประกอบกิจการ และคุณภาพชีวิต

ลองถามตัวเองดูนะครับว่า “ผู้นำที่เรารู้จักกันในวันนี้ คนไหนบ้างที่ไม่ชอบการอ่านหนังสือ”

คือ ยืนยันได้ว่า “ผู้นำทุกคนรักการอ่าน” โดยส่วนใหญ่จะรับมรดกจากพ่อ และแม่

Just One More Step ครับผม !